

Arrest

nr. 187 609 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 juli 2007 trad M.C., verzoeksters huidige echtgenoot, in het huwelijk met A.S., een Belgisch onderdaan.

1.2. M.C. diende op 18 september 2007, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Bij vonnis van 10 mei 2010 sprak de rechtbank van eerste aanleg te Brugge de echtscheiding uit tussen M.C. en A.S.

1.4. Verzoekster trad op 28 februari 2012 te Tripoli in het huwelijk met M.C.

1.5. Op 2 mei 2012 diende verzoekster, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, bij de Belgische ambassade te Beiroet een aanvraag in tot afgifte van een visum type D. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.6. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 10 juni 2013 werd het huwelijk van M.C. met A.S. nietig verklaard. M.C. ging tegen deze beslissing in beroep.

1.7. Het hof van beroep te Gent verwierp bij arrest van 10 december 2015 het beroep dat was ingesteld tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg waarbij het huwelijk van M.C. en A.S. nietig werd verklaard.

1.8. Op 2 december 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van M.C. de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 december 2016 tevens ten aanzien van verzoekster de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 22 december 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 74 §21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [G.]

Nationaliteit: Libanon

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

Artikel 74/21 van de wet van 15.12.1980: onder voorbehoud van artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens artikel 10 §1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7° artikel 10 bis of artikel 57/34 weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt [...] of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf. Onverminderd artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10 §1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10 bis of artikel 57/34 indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.

Het verblijf van het familielid kan slechts worden geweigerd en slechts worden beëindigd wanneer het verblijf van de persoon bij wie hij zich heeft gevoegd tevens geweigerd of ingetrokkene wordt.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Betrokkene trad op 28.02.2012 in het huwelijk met de heer [C.M.] die op dat moment in het bezit was van een verblijfstitel F + kaart die hij verkreeg op basis van zijn huwelijk met de Belgische onderdaan [S.A.], van wie hij gescheiden was op 10.05.2010. Op 06.01.2013 kwam ze vervolgens aan in België in het bezit van een visum gezinshereniging (artikel 10VW) in functie van haar echtgenoot. Op 01.08.2013 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A- kaart met als huidige geldigheidsduur 20.08.2017 (in afwachting van een nieuwe A-kaart is betrokken thans in het bezit van een bijlage 15-attest geldig

21.12.2016). Betrokkene ontleende dus tot op heden haar verblijfsrecht op basis van het onbeperkte verblijf (F+ kaart) van haar echtgenoot.

Op 10.06.2013 oordeelde de Rechtbank van Eerste Aanleg (ref 12/3275/A) echter dat het huwelijk van haar echtgenoot met Mevr [S.] een schijnhuwelijk betrof en werd het huwelijk vernietigd bij vonnis, wat op 10.12.2015 bevestigd werd bij arrest van het Hof van Beroep te Gent (ref 2013/AR/2618). Het huwelijk werd strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Gezien het huwelijk ex tunc vernietigd werd heeft dit huwelijk en dus het verblijfsrecht van betrokkene echtgenoot nooit bestaan. Als een gevolg werd het verblijfsrecht van haar echtgenoot ingetrokken bij beslissing van de dienst vreemdelingenzaken van 02.12.2016 omwille van fraude. Samengevat heeft betrokkene referentiepersoon op basis van wie zij haar verblijfsrecht van tijdelijke duur in België verkreeg zijn verblijfsrecht bekomen door fraude en is hij niet langer verblijfsgerechtigd. Hierdoor kan ook haar verblijfsrecht niet behouden blijven.

In het kader van een onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht in België in het bijzonder op basis van de artikelen 74/21 van de wet van 15.12.1980 werden op 19.08.2016 documenten opgevraagd door de dienst Lang Verblijf – Fraude, haar betekend op 05.09.2016.

Zij legde de volgende stukken voor:

- attest OCMW Brugge dd 21.06.16: zij krijgt geen financiële of materiële steun van het OCMW
- bijlage 15 attest dd. 10.08.2016 dewelke het verblijf dekt tot 10.08.2016
- attest cursus maatschappelijke oriëntatie Arabisch gevolgd van 08.09.2014 – 20.10.2014.
- attest NT2 –Threshold 1 schriftelijk persoonlijk Nederlands tweede taal – richtgraad 2 dd 08.01.2016.
- Uittreksel van haar blanco strafregister dd 06.09.16
- Geboorteaktes van haar in België geboren kinderen
- huurovereenkomst sociale huisvestingsmaatschappij voor pand [...] te Brugge
- beëindiging hospitalisatieverzekering bij Christelijke Mutualiteit op 04.02.2016
- attest van een gezinsbegeleidster van het Centrum voor kinderopvang en gezinsondersteuning Sint Clara te Brugge dd 08.09.2016. dat stelt dat het gezin in begeleiding is bij het centrum sinds 17.12.14 en de begeleiding loopt tot 12.11.2016.
- inschrijving oudste kind voor instapklas kleuterschool Sint Leo Sint-Pieters Hemelsdaele vanaf 07.11.2016

De documenten betreffende de inburgering en Nederlandse les tonen aan dat betrokkene zich ingezet heeft om zich het Nederlands aan te leren en zich in te burgeren, wat echter tot een bepaalde hoogte een verplichting is (Vlaams decreet) voor vreemdelingen die zich in een Vlaamse gemeente wensen te vestigen. Deze documenten duiden er bijgevolg op dat betrokkene een gebruikelijk parcours volgde en toont niet de reële integratie in de Belgische samenleving aan. Dezelfde opmerking geldt voor het blanco strafregister dat zij voorlegt want van alle burgers op het Belgisch grondgebied wordt geacht dat zij zich aan de geldende wetten en decreten houden en de openbare orde niet schaden.

De geboorteaktes van haar beide kinderen tonen aan dat de kinderen hier geboren zijn, wat geweten is en niet betwist wordt. De inschrijving van het oudste kind in de kleuterschool getuigt van een gebruikelijk traject binnen het kader van opvoeding. Zij is ingeschreven voor de instapklas vanaf 07.11.2016 wat inhoudt dat ze nog niet lang in dit klasje zit. We moeten hierbij opmerken dat beide kinderen nog niet schoolplichtig zijn. Het attest van het centrum voor kinderopvang en gezinsondersteuning toont aan dat zij de begeleiding hebben kunnen afronden.

De documenten zoals de huurovereenkomst en ziektekostenverzekering betreffen tenslotte standaard documenten die weinig inzicht bieden in de sociale en culturele integratie van de betrokkene in België. Alle burgers hebben er een persoonlijk voordeel bij om zich op het gebied van huisvesting, ziektekosten en andere verzekeringen in orde te stellen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen is het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Haar jonge leeftijd van 31 jaar staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met haar leeftijd is betrokkene nog niet lang in België verblijfsgerechtigd (sinds begin 2013), waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat haar verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Betrokkene legde weinig tot geen documenten voor die sociale, culturele en familiale bindingen met haar land van herkomst duiden, waardoor het dus niet aangetoond is dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Wat betreft de hechtheid van de gezinsband staat het vast dat gezien het verblijfsrecht van haar gezinsleden in België beëindigd werd bij beslissing van de dienst

vreemdelingenzaken van 02.12.2016 er geen aanwijzingen voorliggen die een beëindiging van het verblijfsrecht een terugkeer in de weg zouden kunnen staan.

De gezinscel blijft door deze beslissing behouden en is er geen inbreuk op de bepalingen van art 8 van het EVRM. De zeer jonge leeftijd van de kinderen zal een terugkeer evenmin bemoeilijken. Over haar medische toestand werd geen enkel document voorgelegd dus werd ook geen beletsel aangehaald dat een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst), van de artikelen 10, 11, 74/20 en 74/21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, P.M.,1993,43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991,737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T.,1991,737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281,4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

In de bestreden beslissing heeft de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat hij valt onder de voorwaarden van art. 74/21 van de Wet van 15 december 1980. [...]

Verzoekende partij maakt duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

Mijn verzoekster vormt een gezin met de Heer [M.C.]. Haar gezin heeft recht op bescherming krachtens art. 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Ten onrechte geeft de bestreden beslissing geen directe werking aan het artikel 8 van het Europees Verdrag. Dit terwijl de rechtspraak dit wel doet. De voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel heeft in kortgeding de Belgische staat veroordeeld tot afgifte van een attest van immatriculatie aan een gezinshereniger die de aanvraag (gebaseerd op art. 10.4° Vw.) vanuit illegaal verblijf in België gedaan had. De Rechtbank volgt hierin het (oude) Raad van State arrest van 11-12-2002 (n° 113.526), en motiveert dat de Belgische staat art. 8 EVRM (het recht op familieleven) schendt, wanneer het de gezinshereniger verplicht terug te keren naar het land van herkomst, enkel om de juiste binnenkomstdocumenten te kunnen voorleggen. De voorzitter van de Rechtbank oordeelt dat het verblijfsrecht van de gezinshereniger van rechtswege voortvloeit uit art. 10.4° Vw., en dat een verplichte terugkeer een disproportionele inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van betrokkenen. Het Arbitragehof heeft recentelijk wel vastgesteld dat in 'buitengewone omstandigheden' een aanvraag gezinshereniging art. 10.4° Vw. vanuit België mogelijk moet zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken erkent deze buitengewone omstandigheid in het specifieke geval van een minderjarig kind dat om medische reden niet terug kan keren naar het land van herkomst (AH 133/2005, zie nieuwsbrief n° 107). De voorzitter van de Rechtbank erkende dit als ernstig nadeel voor betrokkene, en eiste de ontvankelijkheid van de gezinsherenigingsprocedure (Cass. 12-12-2005, zie nieuwsbrief n° 122). Bron: Rb. 1e Aanleg Brussel (kg), 16-12-2005, 05/1347/C, www.sdj.be.

Dat het mensenrecht op gezinshereniging gegarandeerd wordt door het Europees Verdrag voor rechten van de mens. Dat dit primeert op elke nationale wetgeving ter zake. Dat de wetgeving aangaande het inreisverbod een nationale wetgeving is. De echtgenoot van mijn verzoekster heeft de Syrische nationaliteit en zij heeft de Libanese nationaliteit. Er zijn, gelet op de moeilijkheden in Syrië en Libanon geen mogelijkheden dat zij zouden opgevangen worden samen in het ene of het andere land. Bovendien is een terugkeer naar Syrië dermate gevaarlijk dat een verblijf aldaar – zelfs al zou het mogelijk zijn – uitgesloten is. Dit wordt bevestigd in het recentste rapport van het UNHCR:

[...]

In het kader van zijn discretionaire bevoegdheid zoals voorzien in artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde er voor gekozen om, nadat hij rekening heeft gehouden met de gunstmaatregel van de correctionele rechtbank, het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen. Het komt onjuist of kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde, niettegenstaande de voormelde elementen die hebben geleid tot een uitstel van de uitvoering van de hoofdgevangenisstraf van de veroordeling in de strafrechtelijke procedure naar aanleiding van het huwelijk, in casu toch de beslissing neemt om een einde te stellen aan dit recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Met de voorgelegde stukken van integratie, tewerkstelling, huwelijk, gezin met twee kleine kindjes toont verzoekende partij aan dat gezien de gepleegde fraude, die, bewezen werd geacht door het Hof van Beroep Gent, het alsnog kennelijk onredelijk was om het verblijfsrecht te beëindigen.

Zij stelt dat haar integratie en haar tewerkstelling zonder een verblijfsrecht in nauwe schoenen komen te staan. Verzoekster merkt op dat de gemachtigde zowel wat betreft het beëindigen van het verblijfsrecht (artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet) als wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het komt verzoeker kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde ervoor kiest om het verblijfsrecht te beëindigen wanneer dit verblijfsrecht het rechtstreeks gevolg is van het voorleggen van een vals document, en, anderzijds, een bevel af te geven terwijl van de relatie met een partner, de tewerkstelling, de gevaarlijke situatie in zijn land en integratie niet wordt in ogenschouw genomen.

Verzoekende partij toont aan dat hij een nadeel heeft ondervonden vanwege deze maatregel."

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers uiteengezet dat toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet om verzoeksters toelating tot verblijf te beëindigen omdat zij deze verkreeg in functie van haar echtgenoot wiens verblijfstoelating werd ingetrokken omdat deze was gegrond op een schijnhuwelijk met een Belgische vrouw. Daarnaast wordt gesteld dat verzoekster, op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Er wordt tevens toegelicht dat rekening werd gehouden met de door verzoekster aangebrachte documenten en er wordt uitvoerig verduidelijkt waarom deze stukken geen reden vormen om verzoekster alsnog tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeksters theoretische beschouwingen omtrent de aard en de draagwijdte van de motiveringsvereiste laten niet toe in voorliggende zaak een schending van de formele motiveringsplicht vast te stellen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de beslissing tot intrekking van verblijf voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/21, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34, indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.”

Allereerst stelt verzoekster dat verweerder geen directe werking verleent aan de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan slechts vaststellen dat deze grief feitelijke grondslag mist. Uit de motivering van de beslissing tot intrekking van verblijf blijkt namelijk dat verweerder in aanmerking nam dat artikel 8 van het EVRM directe werking heeft en uiteenzette van oordeel te zijn dat er in casu geen inbreuk is op de bepalingen van deze verdragsbepaling aangezien de bestaande gezinscel door de bestreden beslissing op zich niet in het gedrang komt.

Verzoekster verwijst daarnaast naar tal van rechterlijke uitspraken, doch toont niet aan in welke mate de aangevoerde rechtspraak, die tot stand kwam in zaken waar de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, dienstig is.

Verzoekster lijkt verder te willen aangeven dat verweerder verkeerdelijk is overgegaan tot de intrekking van het verblijf van haar echtgenoot met toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Deze grief is evenwel niet gericht tegen de in casu bestreden beslissingen en derhalve niet dienend. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat de ten aanzien van haar echtgenoot genomen beslissing dient te worden geacht in overeenstemming met de wet te zijn genomen, zolang deze niet werd vernietigd (RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster ooit was tewerkgesteld in België, zodat zij niet kan worden gevolgd in haar stelling dat verweerder zou zijn voorbijgegaan aan “haar tewerkstelling”.

Verweerder heeft voorts wel degelijk onderzocht of verzoeksters integratie een reden vormde om haar tot een verder verblijf in België toe te laten en heeft geoordeeld dat de door haar voorgelegde stukken geen reële integratie in de Belgische samenleving aantonen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze vaststelling incorrect of kennelijk onredelijk is.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar de gevaarlijke situatie in haar land van herkomst kan het volstaan te duiden dat er geen stukken werden aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij in Libanon op enigerlei wijze geconfronteerd werd met “een gevaarlijke situatie”, die onterecht niet in rekening werd gebracht.

Ook haar verwijzing naar artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – een bepaling die niet werd toegepast en waarvan niet wordt aangetoond dat deze van toepassing is – leidt niet tot het besluit dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden geduïd dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven met haar echtgenoot kan hebben. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster de Libanese nationaliteit heeft en dat haar echtgenoot aangaf, voor zijn komst naar België, steeds in Libanon te hebben gewoond. Zij maakt door erop te wijzen dat haar echtgenoot zelf de Syrische nationaliteit heeft en dat er in Libanon niet nader uiteengezette “moeilijkheden” zijn niet aannemelijk dat haar echtgenoot geen recht op verblijf meer zou hebben of zou kunnen verwerven in Libanon, het land waar hij opgroeide en waar zijn gezins- en familieleden kunnen verblijven. Haar verwijzing naar de situatie in Syrië is dan ook niet nuttig. Voorts merkt de Raad op dat de kinderen van verzoekster nog zeer jong zijn en zich bijgevolg nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54.131/10, Bajsultanov/Oostenrijk) en dat verzoekster niet aannemelijk maakt zich sterk te hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving. Er kan dan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissingen, die op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet werden genomen en die vereist zijn ter bescherming van de openbare orde, een disproportionele inmenging vormen in het privé- of gezinsleven van verzoekster.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. Verzoekster laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij meent dat de bepalingen van de Schengenuitvoeringsovereenkomst of de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN,

G. DE BOECK